Benvingudes al Carmel. Sóc militant de la CUP Horta-Guinardó. Em toca, en primer lloc, disculpar l'absència de la Mireia Boya. No obstant, hem de dir que si finalment hem decidit ser aquí nosaltres és perquè la militància de base és part del nostre ADN. Com ja us vam dir fa un parell d'anys en un acte molt semblant, nosaltres no creiem en els líders, i per aquesta raó ens agrada que siguin les militants de base les que participin en aquest tipus d'acte. Som les militants que treballem dia a dia en els carrers dels nostres barris les qui vivim la precarietat en què ens obliguen a viure els nostres governants, que encartellem, que ocupem, que ens enfrontem a les retallades i que rebem els cops de porra dels mossos i les multes de la Guàrdia Urbana mentre fem política. Perquè la desobediència és política i cap autoritat despòtica no ens fa por. Ni la de cap govern ni la de cap cos policial.

I no parlem de la desobediència a la llei per a tenir pisos turístics il·legals que ens fan fora dels barris on vivim, com defensava fa uns dies un significat militant del Partit Demòcrata. Parlem de la desobediència necessària per a enfrontar-nos a les lleis injustes, unes lleis que no ens permeten tenir vides dignes que mereixin la pena ser viscudes. I de la desobediència a constitucions sagrades que pretenen mantenir la unitat de la pàtria sota amenaça militar. Parlem de desobediència per a enderrocar un sistema que no ens deixa més que les engrunes. Parlem de la independència per a canviar-ho tot.

Som en un barri on qualsevol veïna podria donar lliçons de desobediència als que es declaren, a TV3, els màxims responsables de la desobediència que vam fer dos milions de persones el 9N. Aquests són els que després abaixen el cap davant la justícia espanyola i diuen que en realitat els responsables són els voluntaris.

En aquest barri se segrestaven autobusos per a obligar uns governants, que sempre han menystingut les classes populars, a portar uns transports dignes als nostres carrers. En aquest barri es feien columnes per anar a les manifestacions de les vagues generals en ple franquisme, quan no et jugaves un any d'inhabilitació, sinó la vida. També, en plena dictadura, les dones s'autoorganitzaven per a rebre educació sexual de forma clandestina i feien classes de català a les barraques on hi havia els canons que defensaven Barcelona de l'aviació feixista durant la Guerra Civil. Feien classes de català perquè les classes populars han estat sempre la punta de llança de la defensa de la llengua, i no els que viuen a Pedralbes i “hablan castellano porque hace más fino”.

Fa dos anys i mig, ens vam trobar aquí quan faltaven dos mesos per al primer 9N, la que llavors era la fita definitiva que ens obriria les portes de la llibertat. Un mes després d'aquell acte, el govern de Convergència i Unió, avui Partit Demòcrata, suspenia la consulta per ordre del Tribunal Constitucional espanyol i la deixava en mans del poble i sense conseqüències jurídiques. En resum: el govern obeïa el Tribunal Constitucional. Mentre unes protestàvem davant la delegació del govern espanyol per aquest atac a la nostra sobirania,

el mateix govern que havia retirat la consulta, va enviar el mossos d'esquadra a fer-nos fora d'allà a cops de porra.

I avui, a 5 mesos del referèndum definitiu, ens preguntem: quin és el procés que ens duu a la independència? Hi ha un procés que condueixen els de dalt, els mateixos responsables de l'autonomisme, de la complicitat amb l'Estat Espanyol i de la misèria que vivim les classes populars. Aquells que ens volen fer creure que ells tenen la clau de la independència mentre esperen l'autorització de l'estat. Aquells que ens diuen que les classes populars hem d'abaixar el cap i sotmetre'ns a les seves ordres. On acaba aquest procés? Probablement acaba amb el pacte amb l'Estat i un nou pacte autonòmic.

Avui, i de cara als mesos que queden d'aquí al setembre, volem marcar un altre camí, que és aquell que es lidera des de la base. I aquest camí no deixa opció per al pacte ni per al fracàs. Perquè la independència és per a les classes populars, per a la classe treballadora; perquè és el poble qui marca els ritmes i el camí, i és el govern qui obeeix. El 9 de novembre de 2014 vam abaixar el cap davant les amenaces de l'Estat espanyol, però avui us volem dir: MAI MÉS. Al setembre hem de votar amb una pregunta clara i amb totes les garanties perquè ja no tenim més marge i el poble no acceptarà excuses de mal pagador. Al setembre, els veïns i veïnes posarem les urnes i anirem a votar, i és responsabilitat vostra garantir que no tinguem els mossos retirant aquestes urnes com van fer fa dos anys, quan els moviments socials van convocar el multi referèndum. Si no convoqueu el referèndum ni executeu el seu resultat, acabareu a la mateixa paperera de la història on avui descansa el cadàver polític d'Artur el retallador.

I enfront els liders mediàtics, nosaltres situem els lluitadors i lluitadores de base. Per això volem expressar dos missatges de solidaritat. En primer lloc, amb aquells que no tenen ni rei ni por. Als companys Aitor, Jordi, Nora, Ivan i Roger, que van ser segrestats i entregats pels Mossos d'Esquadra a la justícia espanyola. I també amb les companyes d'Arran que han estat criminalitzades per TOT l'arc parlamentari per a assenyalar els responsables que no es pugui exercir el dret a l'autodeterminació del nostre país, amb una estrambòtica coalició de l'ordre que va des del Partit Popular, hereu de la dictadura franquista que ha convertit l'Estat espanyol en una presó de pobles, fins a Catalunya Sí Que Es Pot.

En segon lloc, amb el company Garrobo, lluitador incansable que coneix millor que ningú la misèria que vivim en barris populars com aquest, després d'haver participat en desenes d'accions contra desnonaments, i que ha estat permanentment criminalitzat per la caverna mediàtica catalana per no seguir el discurs de pensament únic del processisme estàtic. Pels mateixos que en els seus pamflets digitals parlen "d'eixamplar la base social de l'independentisme".

Però es que la base no s'amplia amb retallades ni quan els interessos del capital estan per sobre de les persones. La base no s'amplia amb aquells qui posen la fama i els personalismes al centre. La base creix als carrers, lluitant colze a colze cada dia contra les injustícies, siguin les retallades del govern català o sigui l'autoritarisme del govern espanyol. La base creix amb la solidaritat i la desobediència que exercim cada dia, perquè no som aquí per a alçar una altra bandera, sinó per a canviar el món i per a enviar a la paperera de la història els que fan la vida impossible a les classe treballadora, vinguin d'on vinguin.

I aquest camí no serà fàcil, perquè lluitar contra el poder no és la revolució dels somriures. I per això ens cal compromís i disciplina, i ens cal pensar en clau col·lectiva. Necessitem persones que no baixin del vaixell quan les decisions no els agraden. No volem qui canvia la lluita per la tertúlia. Volem, necessitem, organització popular. I organitzem-nos no només als carrers, sinó també als nostres llocs de feina. Ens cal organització en sindicats desobedients, combatius i horitzontals per a poder controlar, aturar, tot un país si és necessari. Fem-ho nosaltres, no els de dalt, perquè som nosaltres qui defensarem el referèndum, som nosaltres qui farem el referèndum. Perquè la república catalana és nostra, es per a la classe treballadora!

D'aquí al setembre ens trobarem als Comitès de defensa del referèndum. Ens trobarem als Grups d'Acció per a la República. Ens trobarem a les vagues i lluites sindicals dels estibadors, de les treballadores de les càrnies, del telemàrketing, de l'atenció domiciliària, dels manters i d'un llarg etcètera. Ens trobarem als carrers fent campanya pel sí a la independència i pel sí a canviar-ho tot. I, l'últim dia, ens trobarem fent pinya per a defensar els col·legis electorals. Ens trobarem preparant-nos per quan el referèndum sigui reprimit per l'Estat o per quan algun governant tingui la temptació de posar-ne en dubte la seva legitimitat. I quan hàgim aconseguit que la gent voti, i que guanyi el SÍ, ens continuarem trobant per garantir l'aplicació del resultat, en el marc d'un nou procés constituent.

Volem data. Volem pregunta. Volem referèndum. Volem la llibertat, el socialisme i el feminisme per als Països Catalans. Visca la terra!